בג א (מיי' פ"י מהל' מאכלות אסורות הל"ב): בד ב מיי' פ"ב מהל' ביכורים הל"ו ופ"ז מהל' ממדין הלכה יז נופ״ה מהלכות איסורי מזכח הלכה ען:

עין משפמ

גר מצוה

בה ג מיי׳ פי״ד מהל׳ פסוה״מ הנ"ג: בו ד מיי שם והל"ב [ד]: בו ה מיי' פ"ב מהל' איסורי

שימה מקובצת 6) האיר המזרח. גליון פ

. דכתיב עד עצם עד ולא עד בכלל. הרגמ״ה עיין רש״י לקמן דף ס״ח ע״א: והא דריש לקיש וןים ווב אנווא וו שיקש רו׳ עמר מורו דעמולמע דלטול כר. אמר מורי דאמילתא רלעיל קאי דמנחת העומר שנקמצה שלא לשמה כשירה ואהא מייתי שפיר אבל אי אפשר לומר דקאי אברייתא דהאיר המזרח מתיר דמהא לא הוה מייתי שפיר דאיכא למימר דטעמא משום דינו בינו בינו להיינו שפיר דאין מחוסר זמן לבו ביום ולי נראה דע"כ טעמיה דר"ל משום דהאיר דטעמא דאיז מחוסר זמז מייתי ראיה הכא דטעמא משום האיר המזרח מתיר דילמא טעמא הוי משום דאין מחוסר זמן לבו ביום. תו״ח: ג) מנחות ובכורים. גליון. ובכורים שום . פרי חדש כודם לשתי הלחם לא יביא למקדש מחדש א) העומר במדינה. ושתי הלחם במקדש. כמחוסר זמן נמחק: ז) עיין בהשמטות שבסוף המסכת: מ) ובמקום הראוי לעבודה. לאפוקי נפגם המזבח דאמריי מזבח שנפגם כל הזבחים שנזכחו עליו פסולים דכתיכ שנובווו עליו פטולים זכורב וובחת עליו בזמן שהוא שלם וכו' ותימה מאי נפקא מינה במחשבה והלא בלאו הכי במחשבה והלא בלאו הכי מפסלא כיון שנעשית על מזבח שנפגם כדפי׳ וי״ל דנפקא מינה במחשבת פיגול לענין כרת עי״ל דהיינו דוקא במילי דוביתה והכי כתיב קרא וזבחת עליו אבל במילי דהקטרה כמו מנחה ודאי לא מפסל במזבח שנפגם כדאמר בזבחים פ׳ קדשי קדשים מזבח שנעקר מקטיר קטורת במקומו. תו"ח: וו"ל תוספות אחרות אע"ג דנפגם המזבח אחרות אנ"ג דנפנם המדבח פסול בלא מחשבה וייל דדוקא פסול בלא מחשבה וייל דדוקא דברים אבל מנוחות לא כדאיתא בפי קדשי קדשים מזבח שנעקר מקטירין עליו קטורת במקומו ע"כ: גליון לאפוקי נפגם המובת שמם ב) חשב להקטיר קומץ על גבי מזבח פגום שסתמו בבול של מלח שלא לשמו לכשיתקן המזבח חוזר ומקטירו לשמו. הרגמ״ה: טן מהיבות במי שראוי לעבודה כו' עד לאפוקי נפגם המזבח נמחק: ין שכולה אסורה מליקה תוכיח שכולה אסורה ומותרת לגבוה מה למליקה שכן קדושתה אוסרתה ואם הישבתה . כר׳ והשאר נמחק: י**6**] מאי אם: יב) בשביעית. עומר של שנת שביעית יוכיח שאין חדש ואין מתיר כלום ואסור להדיוט ומותר לגבוה. הרגמ״ה: יג) תיבות שביעית נמי נמחק: ונמחק: יו) מצותה בכך עיין תוס' לקמן דף פ"ד ע"א: ית) מביאין מנחות ובכורים: י**ט**) קודם לעומר. דעומר מתיר יפן קודם כעומר. דעומר מתיר
במדינה ושתי הלחם במקדש:
כן הטים. נכתיב וביום הבכורים
בהקריבכם מנהה הדשה:
כל) ג)במי שראוי לעבודה.
למעוטי אם שחט ישראל או
למעוטי אם שחט ישראל או
הד מן הפסולין וחשב עליו
לפנל לא פסלוה במחשבה.
הרומה ביומי. ביומי ביומי ביומי ביומי.

וליגזור מאי קושיא אמאי לא נגזור משום עשה אפילו באיסור הכנה דרבנו אשכחו בפ"ח דבילה (דף ה:) דגורינן שמא יבנה בית המקדש לפיכך נראה דאינו אלא מצוה מן המובחר בעלמא ואפילו עשה ליכא: שראוי לעבודה. דאע"פ במי לג] ג) שהכהן נפסל או כשקיבלו פסולין וזרקו את דמו או שנפגם

המובח ס"ד דמהניא מחשבה לקובעו בפגול כדאשכחן גבי יולא בסוף פירקין: ובדבר הראוי לעבודה. פירש בקונטרס כגון מנחת ד) חוטא לאפוקי מנחת העומר של שעורים דאינה ראויה אלא לעבודה זו בלבד וקשיא דא"כ מנחת קנאות לא חיפסל שלא לשמה ונראה לפרש דחשיב מנחת העומר דבר שאין ראוי לעבודה משום דאפילו לגבוה אסור להקריב חדש קודם העומר ולפירוש הקונטרם יש קלת לדחוק דבמנחת העומר דלח שייך ביה שינוי בעלים דהא דליבור היא ולא פסול בה הי (נמי) שינוי קדש כיון דלא הוי ראוי לעבודה ובהונטרם מירך דשאני מנחת לדן חוטא דחטאת הרייה רחמנא וכי תימא הרי עומר שעורין ראוי לעבודה גבי סוטה חדא דהתם המח והכא גרש ועוד איו זה ראוי לעבודה דלברר עון אתיא:

שבן קדושתה אוסרתה. פירוש שקדושתה גורמת לה להיות י חלוקה ואינה מותרת בשחיטה כשאר חולין: ברבי עקיבא דאמר ספיחים אסורין. פירש בקונטרס לה] לחחר הביעור וקשיא לר״ת דבהא רבנן מודו דכלה לחיה שבשדה כלה לבהמתך שבבית ועוד דרבי עקיבא דריש לה בפ׳ מקום שנהגו (פסחים דף נא:) מקרא דהן לא נזרע ולא נאסוף יו ואילו לאחר ביעור נפקא לן מלבהמתך ולחיה ועוד דבשעת העומר לא היה ביעור שאדרבה או התבואה במילואה ואינה כלה לחיה שבשדה עד שנה ח' בימות החורף במרחשון ובפרק מקום

שנהגו (ג"ו שם) פירשתי: שבן כאה להתיר לאו שכתוכה. פירש בקונטרס שלא יעבור בה האוכל שירי העומר משום לאו דחדש לון אלא משום שביעית וזהו תימה אם לא יתיר עומר איסור שביעית איקרי כאן ממשקה ישראל ועוד מאי קפריך טריפה נמי חיקרב ליו להתרת שבתוכה שיאכלו הקרבן של טריפה והלא אינו מתיר איסור שביעית ולמה יתיר איסור לח] טריפה:

בכך ריש לקיש אמר משום דאיכא למימר מפשם הקשרת יוכיח שאסור להדיוש ומותר לגבוה מפמם גברא הוא אלא פמום הקמרת יוכיה שאסור להדיומ ומותר לגבוה מה לפטום הקטרת שכן מצותו בכך מר בריה דרבינא אמר משום ראיכא למימר שבת תוכיח שאסורה להדיום ומותרת לגבוה מה לשבת שכן

הותרה מכללה אצל הדיום במילה אמו מילה צורך הדיום הוא מילה מצוה היא אלא מה לשבת שכן מצותה בכך רב אדא בר אבא אמר משום דאיכא למימר כלאים תוכיח שאסורין להדיום ומותרין לגבוה מה לכלאים שכן הותרו מכללן אצל הדיום בציצית אטו ציצית צורך הדיום היא מצוה היא אלא

שירים לא יעבור האוכלן משום חדש אלא משום שביעית תאמר בטריפה שאינה מתרת כלום ולמה לי קרא: א"ל רב אחא כו'. דילמא להכי אינטריך קרא סד"א טריפה נמי חקרב כמנחת העומר להחיר לאו שבתוכה שהאוכלה לא יעבור משום טריפה לא תאכל: שכן מלוחה בכך. שאי אפשר להביא מן הישן שאין חדש מותר בענין אחר תאמר בטריפה שאפשר להביא כשירה: גברא הוא. ומאי מותר לגבוה איכא:

שבת מותרת לגבוה להקריב תמידין ומוספין: שכן מלוחה בכך. שאי אפשר להקריב תמידין ומוספין אלא בו ביום אבל טריפה אפשר בכשירה: אחד מן הפסולין החשב עליה לפגל לא פסלוה במחשבה. הרגמ״ה גליון: עכן בדבר הראוי לעבודי והאי דפסלה מחשבה כו' גירסת רש״י של מהר"פ: כגן שעורים הוא: כדן סוטה. נוסחא אחרינא דאע"ג דאתיא שעורים אינה באה אלא קמח ומנחת העומר גרש ומנחת סוטה אע"ג דשעורים היא דהוי ליה דבר שאינה ראויה לעבודה דלברר עון קא אתיא אפ"ה אתרבי בה מחשבה לפסול דהא כתיב בה היא במנחת קנאות כמו במנחת חוטא דרחמנא קרייה חטאת ובספרים אחרים נוסחא אחריני אפ״ה פסלה

בהו מחשבה והא כתוב בה היא ואתרבו לפסול מחשבה: כס ד)הבהמות: כו) מה״ד ואם השבתה. אם תמצא תשובה להתיר טריפה מן

האיר המזרח מתיר. וא"מ נהי דמתיר הלאו עשה מיהא איכא האיר מזרח די"ו בניסן מתיר החדש דכתיב (ויקרא כג) עד עלם א לקמן ספ. ב) (בניסי פ. ב כדמוכח לקמן בפרק רבי ישמעאל (דף ספ. ושם) דעד הביאכם את קרבן אלהיכם למצוה ⁵⁰ ומיהו קשיא בההיא שמעתא גופא דפריך מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואי ס"ד מנוה משום מנוה ליקו שיריה נאכלין דמנוה להמתין עד הבאת העומר כדפרכינן לריש לקיש בפ' רבי ישמעאל (לקמן ד' סח.)

והא כתיבם) עד הביאכם ומשני למצוה:

אין מביאין יהן מנחת ביכורים ומנחת

בהמה. היינו מנחת נסכים: קודם

ים] לשתי הלחם לא יביא. דאמרינן

בת"כש קרבן רחשית [ויקרא ב] שיהא

ראשית לכל המנחות ומנין אף

לביכורים ת"לפי בכורי קניר חטים ב]:

ואם הביא כשר. טעמא מפרש בפ׳

ר׳ ישמעאל (ג״ו שס:): באן כמי שראוי

לעבודה. למעוטי אחד מן הפסולים:

בב] ובדבר הראוי לעבודה. כגון מנחת חטין אבל מנחת העומר של

שעורים בג] אינה ראויה אלא לעבודה

זו בלבד להתיר ולא משום קרבן

אמיא. ואי משום מנחת סוטה בד] לאו

ראויה היא דמנחת סוטה קמח ושל

עומר גרש ועוד דלאו עבודה היא

דלברר עון קאתיא והאי דפסלה

מחשבה ° במנחת קנאות משום דרחמנא קרייה חטאת: פגימת

המזבח מההיא קרא נפקא וזבחת

עליו את עולותיך (שמות כ) בזמן

שהוא שלם כתיב עליו כולו במשמע

במסכת זבחים בפרק קדשי קדשים

(דף נט.) ואם פיגל בקומן בשעת

פגימת המזבח לאו פיגול הוא ואם

יתקן המזבח באותו היום יקטירנו:

מן הבקר למטה. דאם עולה קרבנו

מן הבקר. בקרא דלעיל דרשינן ט

מן הבהמה להוליא הרובע והנרבע

מן הבקר להוליא הנעבד ומן הלאן

להוליא את המוקלה כשהוא אומר מן

הבקר למטה כו׳: והלא דין הוא.

דטריפה לא תקרב ולמה לי קרא:

מכלל היתר. קשכל שחר בהן הבחמות

מותרות להדיוט: שכן קדושתה

אוסרסה. בדבר שהוא קדוש לגבוה

דהיינו מליקה בה נאסרת להדיוט

אבל טריפה אינה קדושה משום

טריפות ואכתי קרא למה לי: בו] מה

אם השבתה הא אינך מוליא

מן הדין בין שהם מותרות: מה למנחת העומר שכן. מרובה מלותה דמתרת

חדש תאמר בטריפה בח]: ספיחין

אסורין. כמן קדושת שביעית נוהגת

בהו וחייבין בביעור משנה שעברה

דהא כלה לחיה שבשדה הילכך אין

העומר מתירן לן דיוהא נתבערו

כולן: ספיחין אסורים. לא] מן הביעור

ואילך דיליףש מהן לא נזרע ולא נאסוף

את תבואתנום) וכי מאחר שאין זורעים

מהיכא אוספים לימד על הספיחים

שהן אסורים וביעור לבן משתרד

רביעה שנייה דהויא לה כלה לחיה

שבשדה כדתניא עד מתי נהנין ושורפין

בתבן והש של שביעית משתרד רביעה

שניה במסכת תענית (דף ו:) הילכך

לרבי עקיבא אינטריכא קרא להוליא

טריפה: ואפילו למ"ד. במסכת

קדושין בסוף פ"ק (דף לו.): חדש

במו"ל לאו דאורייתא. ולא חשיב ליה

היתר אפילו הכי יש בה רבותא

דמתרת לאו שבתוכה לאו דלחם וקלי

וכרמל לא תאכלום שבתוך מנחה עלמה

מתרת אפי׳ לר׳ עקיבא שאם נאכלו

כל המנחות פרק ראשון מנחות

"האיר 6 למזרח מתיר והא דריש לקיש לאו

בפירוש איתמר כן סאלא מכללא איתמר

ידתנן באין מביאין נו יימנחת בכורים ומנחת

בהמה קודם לעומר זו ס (דבעינן ממשקה

ישראל) ואם הביא פסול קודם לשתי הלחם

לא יביא יו (משום דאיקרו בכורים) ואם הביא

כשר ואמר רבי יצחק אמר ריש לקיש לא שנו

אלא בארבעה עשר ובחמשה עשר אבל

בששה עשר אם הביא כשר יו יוקשיא לי ליהוו

כמחוסר זמן) אלמא קסבר האיר המזרח

מתיר ורבא אמר ימנחת העומר שקמצה שלא

לשמה כשירה ושיריה נאכלין ואינה צריכה

מנחת העומר אחרת להתירה ישאין מחשבה

יו מועלת אלא במי שראוי לעבודה ובדבר

הראוי לעבודה יו ובמקום הראוי לעבודה

מו במי שראוי לעבודה לאפוקי כהן בעל מום

ובדבר הראוי לעבודה לאפוקי מנחת העומר

דלא חזיא דחדוש הוא ובמקום הראוי לעבודה

לאפוקי נפגם המזבח: יית"ר כשהוא אומר ימן הבקר לממה שאין ת"ל האלא להוציא

את המרפה והלא דין הוא ומה בעל מום

שמותרת להדיום אסורה לגבוה מריפה

שאסורה להדיום אין דין שאסורה לגבוה

חלב ודם יוכיחו שאסורין להדיום ומותרין

לגבוה מה לחלב ודם שכן באין מכלל היתר

תאמר במריפה שכולה אסורה יו ולא תהא

מותרת לגבוה מליקה תוכיח שכולה איסור

ואסורה להדיום ומותרת לגבוה מה למליקה

שכן קדושתה אוסרתה י (בשעת קדושתה

למזבח היא נאסרה להדיום דהיינו מליקתה

אבל קודם לכן לא נאסרה להדיוט) מה שאין

כן בטריפה שאין קדושתה אוסרתה ואם

השבתה כשהוא אומר מן הבקר לממה שאין

ת"ל להוציא את המריפה יו מה אם השבתה

ס(סי' רקיח מר אדא לשישי"ה) אמר רב משום סי

דאיכא למימר מנחת העומר תוכיח שאסורה

להדיום ומותרת לגבוה מה למנחת העומר

שכן מתרת חדש יו בשביעית יו שביעית נמי

שכן מתרת ספיחין בשביעית כר' עקיבא

ליה מפיחין יאסורים בשביעית אמר ליה

רב אחא בר יוֹ אבא לרב אשי לרבי עקיבא

נמי לפרוך מה למנחת העומר שכן מתרת

שו חדש בחוצה לארץ ואפילו למ"ד חדש

בחו"ל לאו דאורייתא שכן באה להתיר לאו

שבתוכה א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא מין א"ה

מריפה נמי תקריב ותתיר לאו שבתוכה אלא

פריך הכי מה למנחת העומר "שכן יו מצותה

מ) [זכחים כו:], **ע**) תמורה כט., י) רש"ק מ"ו, כ) רש"ק מ"ו, () פסחים נא:, מ) [חולין 2:], ל) פשמים לנה, לו) [נהדן לה, ל) ומתרגמינן. צ"ק, לו) [ויקרל כג], לו) [ויקרא פרשה יב], לו [שמות לד], ל) ב"ק מ:, ק) דכל שלר הבהמתה. "מק, מ" ל" דהל נמבערו כולן וספיחים אסורים כי נמבערו כולן וספיחים אסורים כי והד"א. ל"ק, ש) [פסחים כא:], ס) [ויקרא כהן, א) [ויקרא כגן, ב) נ"א ועוד קשיא. ל"ק, ג') ס"א שהקרבן נפסל כשקבלו פסולין. ל״ק. ור״ל דבעי׳ כהרלאת כשר כן הרלאת פסול אפ״ה ס״ד לפסול, ד) פ״ל חטים. פ״ח. כ׳ מ״ל ל״ג. ו) ל"ל מלוקה, ז) ואי. ל"ק,

תורה אור השלם

 זַבּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאַל וְאַמַרְתָּ אֲלַהֶּם אִדְם בִּי יִקְרִיב מְבֶּם קַּרְבְּן לִיהֹוֶה מו הַבְּהַמְה מבּם קַרְבְּן לִיהֹוֶה מו הַבְּהַמְה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה וכדכר הראוי לעכודה כו' במנחת קנאות לעבודה כו" במנחת קנאות משום דרחמנא קריי" חשאת. משום לי הא מנחת קנאות לא אקרי כלל חטאת (וצחוספות העתיקו דשאני מנחת חוטא וט"ס הוא וצ"ל קנאות הא חוטא וטיים הוא וצ"ל קנאות הא חוטא וטיים הוא וצ"ל קנאות דהל חוטל הוי מן חטין) ורק מנחת חוטא אקרי חטאת וגם בזה אין פסולו משום כך אלא משום דבחוטא ובקנאות כחיב נטום לכחוטה ובקמחת כנהיב היא כמבואר לעיל דף ד ע"א ועכ"פ לומר במנחת קנאות דאיקרי חטאת תמוה:

מוסף רש"י

האיר המזרח מתיר. הגן החמה של ט"ו אבל לילו אסור איז מביאיז בהמה. מנחת נסכים של נהמה משום דגבי שתי הכחם כתיב מנחה חדשה שתהא חדשה לכל המנחות והביסורים כדמפרש בפרק כל קרבנות (להלן חח:). הבהמה מן הבקר ומן הצאן ולמטה כתיב אם עולה קרבנו המנשה כחיב חם שנה קרבנו מן הבקר, שאין ח"ל שאינו לריך לכלום דהא כחיב מן הבקר לעיל, האי דלמטה ודאי להוציא את הטרפה וקמא לנעבד אלמא אסורים בשביעית. ה״ר עקיבה למה נחמר ולה נחסוף מחחר שחין הנו זורעים מה לימד על יחספו שאסורים וה"ק הן לא נזרע והגדילין מאיליהן לא נאסוף

שימה מקובצת (המשך)

השבתה הא: כו) הדין להתיר לעבודה כלום בטריפה שאינה מתרת כלום הס"ד: לע) אסורין. תורת שביעית נוהגת כהו וחייבין בביעור מהונוה ה) שעברה
דהא: (4) מתירן. דהא: (4) מזמן
הביעור ואילף דיליף מהאי קרא
הן לא נזרע: (3) וביעור
התבואה שהן מטורין משתרד:
(1) שהקרבן נפסל כשקבלו קצת ונ״ל שצ״ל) [ולמה לי] מחשבה וי״ל דאי לאו משום מחשבה משום קבלו [פסולים לא היהו פסול דאפשר שיחזור

אטר וויש. דעבן פי מיקה אמר ביריו מנחת עומר של שביעית לא היו שיריה נאכלין ולא נהירא דא"ב קרי כאן ממשקה ישראל אלא נראה לפרש דלאו רשביעית לא היי בה כלל דמקרא מלא דבר הכתוב רבכל שנה ו) התיר מנחת העומר קרינן ושיריו נאכלין ואין בה כי אם לאו דחדש ואותו לא באתה להתיר. תו"ח: עוד שם וזהו תימא דלא מצינו בשום מקום שיהו שירי מנחת של העומר אסורין באכילה ועוד אם כו': (ו) תיקרב להתיר: (מ) טריפה. לכך צריך לפרש דמתרת לאו שבתוכה להתירה לאכול השירים מכל וכל מיהו קשה דהוי ליה למימר לאוין שבתוכה: